

Hồi Thứ Ba Mười Lăm

VƯƠNG PHỦ PHONG VÂN

Lục Vương Phủ.

Gọn gàng, sạch sẽ.

Phạm vi của Lục vương phủ lớn không thể tưởng tượng được, nên trong Lục vương phủ có đến hai gã canh phu.

A Phát là một trong hai gã đó.

Trời vừa sáng, nhiệm vụ của A Phát xem như hoàn thành, trong lúc gã thực hiện nhiệm vụ gõ canh, gã luôn tư tưởng về căn phòng vừa nhỏ vừa thấp lại vừa xiêu vẹo của mình, thần tình mơ mơ màng màng như là muốn ngủ gục.

Căn phòng nhỏ tuy vừa xiêu vẹo vừa thấp vừa tối, nhưng A Phát lại rất thích nó, vì trong căn phòng nhỏ đó có vợ của gã.

Vợ của hắn tuy vừa mập, vừa dữ lại vừa xấu xí, nhưng A Phát vẫn luôn vấn vương về ả, vì dù cho có mập hơn, dữ hơn và xấu xí hơn nữa thì ả vẫn là một người phụ nữ.

Ngoài ra, vợ gã còn nhỏ hơn gã đến mười mấy tuổi. Hơn nữa, vợ gã cũng không phải lúc nào cũng dữ tợn như thế, có lúc ả cũng nhu mì với A Phát giống như các cô gái khác, thậm chí còn hơn cả các cô gái ấy.

Nói đến mập, xem ra đối với A Phát có nhiều lúc đó lại là ưu điểm.

Nghĩ đến thân hình béo phệ của ả vợ thì trong lòng A Phát lại cảm thấy ngứa ngáy, cước bộ vừa dài vừa vững.

Vừa khi gã quẹo vào khúc quanh cuối cùng, gã nhìn thấy một người đang đứng trước mắt.

A Phát giật nảy mình, định thần nhìn lại, thì ra là Lý Ẩn.

Đương nhiên, hai chữ “Lý Ẩn” này A Phát chỉ được gọi trong đầu, lâu nay gã vẫn phải cung cung kính kính gọi Lý Ẩn là Lý Công Tử.

Kỳ thật Lý Ẩn chẳng phải loại công tử gì, chỉ là lai lịch và mặt mũi hắn so với bọn công tử bên ngoài cũng không phải là nhỏ. Những người giống như hắn, trong đám thủ hạ của Lục Vương Phủ có chừng hai mươi người, đều còn trẻ và ưu tú như hắn.

Đương nhiên, cũng còn giống nhau cả về kiêu ngạo và phóng túng. Nhưng điểm này không bao giờ để xuất hiện trước mặt Lục Vương Gia.

Bình thường, A Phát gặp những người như Lý Ẩn, tránh được thì tránh, nếu tránh không được thì cũng phải ngẩng đầu lên chào hỏi một tiếng.

Tâm tình của gã vốn đang vui vẻ, vừa nhìn thấy Lý Ẩn thì sự vui vẻ ấy đã bay

mất rồi, chỉ còn lại một nỗi hoảng hốt.

A Phát cất giọng hơi run run: “Lý Công Tử, sớm vậy!”

Không có tiếng trả lời, cả “hử” một cái bằng mũi cũng không có.

A Phát càng hốt hoảng, gã tất nhiên không ngại việc Lý Ẩn có trả lời hay không, nhưng hẳn không trả lời thì có phải rằng mình có chỗ nào để hẳn nhìn không thuận mắt không?

Lòng bàn tay A Phát tự nhiên ước ướm mồ hôi, gã vận người nép qua một bên, nói: “Lý công tử, mời ngài qua trước!” đầu thì cúi thấp xuống.

Là máu!

Máu tuôn xuống đất, lại rơi xuống một đóa hoa mai nho nhỏ nhuộm màu đỏ như đồng.

Tim A Phát như muốn ngừng đập, gã chậm chậm ngẩng đầu lên một cách rất khó khăn, khiến người ta hoài nghi cổ hắn như bị gãy rời.

Một tiếng “á” thảm thiết thét lên, chính là phát ra từ A Phát. Gã nhìn thấy trên cổ Lý Ẩn có một lần đỏ. Nhìn lên thì ra là một cổ đầy máu.

Sau tiếng thét, A Phát quay người bỏ chạy, chày canh cũng vút luôn, hai chân gã run rẩy như một con thỏ núi, nhìn sao mà không giống một lão già năm mươi mấy tuổi cho được!

Lý Ẩn chết rồi!

Sau Lý Ẩn là Ôn Thư Lãnh, sau Ôn Thư Lãnh là Lư Ứng và Vỹ Vũ Phi, sau Vỹ Vũ Phi và Lư Ứng lại đến Vương Sở.

Lục Vương Phủ như đồng loạt phát dịch bệnh, người chết ngày này tiếp ngày nọ. Năm người đã chết đều thuộc số hai mươi người trẻ tuổi ưu tú và kiêu hãnh.

Hiện tại, tuy chỉ còn lại mười lăm người nhưng vẫn rất đặc sủng, cả bọn trong bụng đều hoang mang, không biết người tiếp có phải là mình hay không.

Lúc Lý Ẩn bị giết, họ vốn không chú ý đến, họ cho rằng do đối phương đột nhiên tấn công, Lý Ẩn không kịp phòng bị, Lý Ẩn cũng không thân thiện gì trong số bọn họ có mặt ở đây, cho nên họ vốn không quan tâm đến cái chết của hắn.

Cái chết của Ôn Thư Lãnh lại khiến bọn họ có chút ít lưu ý.

Đến khi Vỹ Vũ Phi và Lư Ứng chết trong một ngày thì làm cho bọn họ vừa giận vừa sợ.

Kết quả, đến tối ngày thứ tư lại chết thêm một Vương Sở.

Vương Sở vốn ở bên cạnh ba người khác, bốn người đang chơi đánh bạc, hò hét lớn tiếng. Bọn họ ngày thường không hay đánh bạc, dù có chơi cũng không hò hét lớn tiếng như vậy. Có lẽ, bọn họ nhân cơ hội này để lấy lại lòng can đảm cho mình?

Sau đó, Vương Sở đột nhiên cảm thấy nội cấp, từng cơn từng cơn, hắn cố nhịn

nhưng rồi nhin không nổi, đứng dậy đi về phía trước lâu và nói: “Nghỉ một tí, ta đi giải đã!”.

Nhà đối diện với hấn hôm nay thua nên buông từng câu như châm như chọc: “Chịu nổi không, tìm cái vại mà thả vào là giải quyết được rồi, đi ra thì chắc là không vào lại nữa”.

Trong bụng Vương Sở cũng đã tính như vậy, nếu như có lời nói của đồng bọn có ý khuyên can thì hấn nhất định đi một mạch rồi về, nhưng mấy câu nói đó thật nghe không lọt, ngạo khí trong lòng Vương Sở dâng lên, hấn ngoảnh cổ lại nói: “Làm rùa rút đầu thì cũng bị nước tiểu tưới chết, không bằng ta đưa đầu ra chịu một đao!”

Lời nói ra như vậy, bọn người kia cũng không biết phải khuyên can làm sao.

Vương Sở mặt hầm hầm bỏ đi.

Vừa kéo cửa ra, một trận gió đêm tràn vào khiến hấn không kiềm được, hắt xì mấy cái, giây phút xung động cũng bị đẩy lui, hấn có chút hối hận, nhưng rồi để bảo toàn mặt mũi hấn cũng không quay đầu lại.

Đồng bọn của hấn chờ một lúc lâu, sắc mặt càng chờ càng khó coi.

Cuối cùng, người đã lên tiếng cự cãi với hấn nói: “Ra ngoài xem thử đi?”

Trước mặt mọi người, không ai chịu kém ai cho nên cả bọn cùng nhau đi ra.

Khi bọn họ tìm thấy Vương Sở thì hấn đã chết rồi. Sau khi chết vẫn không ngã xuống, thân trên tựa vào tường, thân dưới để lộ ra, đại để là giữa lúc đang tiểu tiện, binh khí của đối phương đã cắm vào người hấn, cho nên một nửa nước tiểu còn lại vương vãi trên nửa thân dưới của hấn.

Sắc mặt của ba người đều trắng bệch như tờ giấy.

Vương Sở dường như không kịp hé lên tiếng nào, mà cả ba người họ cũng đều không nghe thấy bất cứ âm thanh gì!

Ba người lập tức nhanh chóng quay trở về trong phòng, ngồi co lại cho đến khi trời sáng.

Sau bốn ngày đó, cả một tòa Lục vương phủ rộng lớn tràn đầy rối rắm. Ai cũng lo lắng, không ai biết người chết tiếp theo sẽ là ai.

Đặc biệt là mười lăm người còn lại trong số hai mươi thanh niên đó, một ngày trôi qua như một năm, mỗi lúc đêm tối đến, trong lòng bọn họ như chìm ngập trong một nỗi sợ hãi tột cùng.

Là ai? Có thể đi lại tự do trong Lục vương phủ giới bị thâm nghiêm, đây rầy cao thủ như vậy?

Võ công của hai mươi gã thanh niên này đều thuộc loại trác tuyệt bất phàm, nhưng cả năm người chết đều không có vết tích kháng cự trước khi chết, toàn là một chiêu chí mạng, đây ắt là một loại võ công cực kỳ đáng sợ.

Sau các phán đoán được đưa ra như mưa là đến các giả thuyết. Thậm chí đã có

người bắt đầu hoài nghi vấn đề xuất phát từ nội bộ, mà số người có cách nhìn này cũng không ít, bởi vì như vậy mới có thể giải thích được dễ dàng lý do tại sao kẻ sát nhân đến vô ảnh đi vô tung!

Nhưng các loại các kiểu đoán định đều nhanh chóng biến mất.

Ở đây phải bắt đầu nói từ một con chó.

Hai ngày sau khi Vương Sở chết, người canh giữ cổng lớn phía Tây của Lục vương phủ chú ý đến một con chó lông vàng từ đằng xa điên cuồng chạy đến.

Tốc độ của con chó nhanh đến kinh người, mà còn chạy thẳng một mạch về hướng Lục vương phủ.

Vì thế tiến đến của con chó quá mạnh nên cả đám người đều cảm thấy có chút ít hoảng hốt. Có mấy người đồng thời phi thân đến, ngăn con chó lông vàng ở ngoài cửa.

Con chó như tên buông khỏi dây, bắn tới cổng Tây lớn. Lúc cả bọn định rút đao chém nó, con chó liền ngã xuống đất, cả một tiếng cũng không kịp kêu lên.

Sau khi ngã xuống đất, cả bọn người mới phát hiện trước ngực nó, máu đang tuôn ra.

Trên cổ con chó có mang một cuộn giấy.

Cũng có thể nói, đây là việc đã có người tính toán rất chính xác, lúc con chó chạy đến được trước cửa Lục vương phủ, cũng vừa lúc khí tuyệt thân vong.

Đám người đó nhìn nhau, bọn họ còn định chuẩn bị loạn đao chém lên người con chó.

Một người trong số đó vội vàng tháo cuộn giấy ra khỏi cổ con chó rồi mở ra, lập tức mấy cái đầu xúm lại xung quanh.

“Ta đã tra rõ A Vân đang ở trong phủ! Nếu không giao ra, sau này sẽ lại có thêm nhiều người táng mạng như vậy!”

Cả bọn đều giật mình. Thì ra là vậy!

Mặt sau vẫn còn chữ: “Hạn trong một ngày phải trả lời! Các người chỉ cần viết câu trả lời lên giấy, dán lên cây dong lớn đầu thôn Liễu Trang ở cách các người năm dặm đường là được!”

Ở dưới còn thêm mấy chữ: “Không cần biết tên!”

00o

Liễu Trang.

Bên dưới cây dong lớn ở đầu thôn, có mấy chục thôn dân đang bao quanh nó đọc một tờ giấy dán trên thân cây.

“Người không nói cho bọn ta biết người là ai, bây giờ chỉ cần người có cử động gì, bọn ta sẽ cho người nếm mùi đau khổ!”

Số thôn dân bị mấy câu nói bậy bạ, thối như rắm chó ấy làm cho hồ đồ cả đi.

Xem cả nửa ngày mà vẫn không hiểu là đang nói cái gì, bọn họ cũng dần dần tản ra.

Ở giữa bọn họ, có bốn năm người mục quang như ánh lửa trộn lẫn vào. Ánh mắt của bọn họ quét qua quét lại giữa đám người như đang dò xét.

Đáng tiếc, bọn họ chẳng phát hiện được gì.

Lục vương phủ, giờ Tí.

Một mảng mây đen chậm chậm di chuyển, cuối cùng nó che hết nguyệt quang.

Nhưng rất nhanh, ánh sáng mặt trăng lại lọt ra ngoài, chỉ là nó biến thành màu vàng, giống như hiện tượng phát độc vậy.

Đêm càng khuya, càng nhiều đám mây đen to hơn, dày hơn nhanh chóng cuộn đến, thanh thế thật đáng gờm.

Trời dường như thấp hơn, không khí cũng lạnh lẽo hơn nhiều, làm cho hơi thở của con người cũng không được thuận lẫm.

Xa xa, thấp thoáng những mũi sét nhọn trắng chớp chớp đang uốn khúc, đâm xuyên. Cuộn đến những tiếng sấm “oành oành”, lúc cuộn qua đến bên này đã không còn chân thiết nữa.

Mặt trăng ẩn rồi lại hiện, hiện rồi lại ẩn, mờ mờ ảo ảo như đang vượt qua từng cuộc đua cột của bọn mây đen, cuối cùng lại tiến vào một đầu của mây đen, không xuất hiện ra nữa.

Thiên địa lập thời, hỗn độn nhất phiến, lúc này gió mới nổi lên.

Lúc đầu thì nhẹ nhẹ, lúc có lúc không, khiến cho người ta lo lắng không biết nó là thật là giả. Sau đó nó lại nổi lên, từng cơn từng cơn gió lớn thổi vào mặt, vào thân người ta, những nỗi phiền muộn cũng bị nó quét sạch.

Những sợi lông trên người đều không ngăn được, dựng đứng hết cả như muốn hét to lên. Tất nhiên, cũng có nhiều người không cảm giác được sự thư thả vào lúc này, bởi vì đại đa số bọn họ đều đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Tiếng ếch nhái đã bắt đầu rộ lên.

Một luồng sáng chói mắt rọi qua, như muốn xé rách bầu trời.

Tiếng ếch nhái cũng im bật tựa hồ đang sợ sệt lo lắng, chờ đợi một cái gì đó.

Cuối cùng, “rầm” một tiếng thật lớn, trời đất như bị tách đôi.

Tiếp theo là khí thế phi phàm, từng đạo sét trắng liên tiếp xuyên thoi như rắn, từng tiếng sấm vang rền khiến người ta khiếp sợ.

Lúc này, những người đã chìm sâu trong giấc ngủ cũng bị đánh thức.

Gió càng lúc càng to, đến khi nó to đến mức có thể khiến cái chén treo trên cành cây dao động không ngừng, mưa từ trên trời trút xuống bao trùm khắp mặt đất.

Kỳ thật khi mới bắt đầu, mưa rơi nhẹ tựa như đánh phấn trên mặt đất vậy,

sau khi mặt đất đã ướt đều một cách nhanh chóng thì trận mưa to mới chính thức bắt đầu.

Một trận mưa như phong cuồng.

Dường như vạn sự vạn vật giữa trời đất đều bị lay động vì nó.

Tuy vậy, giữa trời đất vẫn chỉ có một màn đêm tối tăm, cái gì cũng không nhìn thấy rõ, nhưng ai cũng có thể cảm nhận được sự phong cuồng của vạn vật bằng trực giác.

Lục vương phủ bất cứ lúc nào cũng có ánh sáng, khắp nơi đều có đèn. Chỉ là vào thời khắc này, ánh đèn cũng bị ám mờ đi như thiếu sinh khí.

Bên trong Lục vương phủ, lúc nào cũng có người canh gác nghiêm ngặt.

Đột nhiên, một bóng người như chiếc lá bay vào trong Lục vương phủ.

Lục vương phủ không hổ là Lục vương phủ, lúc bóng người này còn chưa kịp đáp xuống đất thì đã bị một số ám khí từ nhiều chỗ bắn tới.

Ngay cả một đêm mưa to gió lớn như thế mà họ cũng phòng thủ đến mức một giọt nước cũng nhận ra được.

Một tiếng “hự”, bóng người như chiếc lá kia khựng lại, liền có mấy bóng người từ nhiều phía phóng ra xông đến, người này lại nhún chân vọt lên.

Sau đó lại nghe số tiếng kêu thét thảm thiết, chớp mắt, mấy người kia đã ngã xuống đất.

Bóng người đó lại lượn lên không, tốc độ cực nhanh, không hề có dấu vết gì của sự bị thương? Hiển nhiên, tiếng “hự” đó chỉ là kế nhử địch.

Tiếng kêu thét lập tức kinh động đến những người khác, một số cửa sổ phòng sáng lên ánh đèn, tiếng hô hoán không ngừng vang lên!

Nhưng vào lúc đêm tối và mưa to gió lớn như vậy, càng khiến cho cục diện vô cùng hỗn loạn.

Đến lúc những người kia vội vã tìm được bốn người táng mệnh ở góc tường thì đối phương đã sớm biến mất vô ảnh vô tung rồi.

Một cuộc tìm kiếm đại quy mô được mở ra, toàn bộ người của Lục vương phủ dường như đều xuất động.

Nhưng đã qua nửa canh giờ tìm kiếm cũng chẳng thu hoạch được gì.

Lục vương phủ lại dần dần yên tĩnh trở lại, tiếng mưa gió lại bắt đầu rõ rệt.

Phía sau nhà bếp của Lục vương phủ có một phòng củi. Lúc này, cửa phòng củi đột nhiên mở ra, một bóng người từ bên trong xẹt ra.

Chính là Hàn Tiểu Tranh! Bấy giờ đã khôi phục lại khuôn mặt vốn có của mình.

Hàn Tiểu Tranh đã ở đây qua một thời gian, nhưng phần lớn thời gian đều nhàn hạ trong phòng, nên đối với người trong vương phủ không ai có thể biết được, Hàn

Tiểu Tranh chỉ có thể ẩn mình trong bóng tối, sau đó dò xét và tấn công vào những chỗ có ánh đèn.

Hàn Tiểu Tranh tận dụng hết tất cả những loại cước bộ có thể đi lại trên tường. Trong khoảnh khắc Hàn Tiểu Tranh từ một góc tường quẹo qua, đột nhiên nhìn thấy một người chỉ cách mình có một tấc.

Cả hai đều giật mình. Sau đó cùng lúc tuốt binh khí ra. Nhưng lúc binh khí của đối phương vừa rút ra được một nửa thì kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã cắt đứt cổ họng hắn.

Máu tươi phun ra, máu và nước mưa hòa lẫn vào nhau, chớp mắt đã chảy đi mất.

Người kia ngã về phía sau, thân nằm trên mặt đất hứng lấy nước mưa, còn tiếng ồn thì đã bị tiếng mưa gió át mất.

Mục đích lớn nhất của Hàn Tiểu Tranh không phải là giết người. Hàn Tiểu Tranh dùng thân pháp cực nhanh phi lướt xuyên qua, nhanh như một tia chớp xẹt.

Rốt cuộc, Hàn Tiểu Tranh phát hiện cách mình khoảng hơn hai mươi trượng, có một gian nhà đơn, đèn trong nhà đặc biệt sáng, mà gian nhà cũng thật cao, thật to.

Hàn Tiểu Tranh cúi xuống lặng yên như một tòa núi giả, quan sát tỉ mỉ một lúc, Hàn Tiểu Tranh phát hiện xung quanh gian nhà có nhiều bóng người đang lướt lờ gần đó. Thậm chí Hàn Tiểu Tranh còn phát hiện trên nóc nhà cũng có một người đang ló đầu ra như tìm kiếm gì đó.

Hàn Tiểu Tranh bật cười một tiếng lạnh lùng trong bóng tối, Hàn Tiểu Tranh dùng lực vuốt nước mưa trên mặt kiếm, rồi như một con mèo nhẹ nhàng tiếp cận bên đó.

Bỗng nhiên, Hàn Tiểu Tranh nhận thấy có một luồng gió lạnh ập đến từ phía sau.

Người có thể cảm giác được điều này trong đêm tối mưa gió như thế, quả thật không dễ dàng chút nào.

Hiển nhiên, người phía sau cũng muốn ra tay bất ngờ nên cũng không dám để phát ra thanh âm.

Hàn Tiểu Tranh cố làm ra vẻ không biết. Trong chớp mắt lúc mũi binh khí phía sau sắp đụng vào người, thân người Hàn Tiểu Tranh đột nhiên lách qua một bên hai bước.

“Xoẹt” một tiếng, một thanh trường thương từ phía sau Hàn Tiểu Tranh phóng ra mạnh mẽ.

Hàn Tiểu Tranh không ngoáy đầu lại, đưa tay ra sau chụp rồi quơ một cái, hai tay vừa giao kinh liền nghe một tiếng “rắc” vang lên, đầu của kẻ phục kích đã chuyển mặt đi, biến thành mặt quay về phía sau lưng.

Tay phải Hàn Tiểu Tranh kéo một cái, người kia nặng nề ngã nhào xuống đất.

Tiếng vang này là do Hàn Tiểu Tranh cố ý phát ra, sau tiếng vang đó, Hàn Tiểu

Tranh lập tức vụt đi, co người ẩn náu dưới một gốc cây Đỗ Quyên.

Quả nhiên, sau khi có tiếng vang lên, một bóng người khác lập tức xông qua bên này, vì ánh sáng mờ ảo nên hắn không lưu ý đến thi thể nằm trên mặt đất, hắn không cẩn thận đạp lên liền vấp ngã, chưa kịp kêu lên tiếng nào thì chân như bị nắm chặt rồi cả thân người ngã sấp xuống đất.

Liền một lúc bị gãy mất bốn cái răng cửa.

Hắn vẫn chưa kịp phản ứng gì thì đã cảm thấy ngực đau nhói lên như bị chọc thủng.

Lúc này, Hàn Tiểu Tranh đã áp sát gian nhà, hai chân vừa điểm một cái, người đã vụt lên như sương khói dính sát vào tường bay lên.

Trong khoảnh khắc sắp đụng vào nóc nhà, tay trái Hàn Tiểu Tranh nhấn vào tường một cái, thân người bật ra rồi lộn ngược lên, đáp lên đỉnh nóc nhà.

Từ chỗ này có thể nhìn thấy được tình cảnh trên nóc gian nhà vừa cao vừa to kia, Hàn Tiểu Tranh áp sát người trên mặt nóc nhà, nhìn sang phía đối diện, Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy hai bóng người rất mơ hồ bên đó, nếu không phải họ động đậy thì dường như không thể nhìn ra được họ trên mái nhà, bọn họ đang cúi đầu nhìn về bốn phía bên dưới, trên đầu đội một cái khay đầu lớn, trên người có mặt áo tơi hay không cũng không rõ.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ qua một lượt, đưa tay xuống nhặt một mảnh gạch ngói, nhẹ nhàng vận lực, mảnh ngói đã vỡ ra thành nhiều mảnh nhỏ.

Hàn Tiểu Tranh cầm lên bốn miếng rồi nhìn sang bên đó, vừa dương tay thì bốn mảnh vỡ đã rít lên bắn ra.

Đồng thời, bốn mảnh vỡ phân ra trước sau. Hai mảnh phía trước vang lên một tiếng “phất”, hai cái khay đầu đã bị bật văng ra, trong lúc hai người kia đang bàng hoàng thì hai mảnh phía sau đã bay tới, trúng vào giữa đầu hai người.

Hai tiếng thét vang lên.

Một người nhین đau không nổi, lăn trên mái nhà rồi rơi xuống đất, lập tức gãy mấy một chân.

Còn một người lại không chịu lăn xuống, chỉ ngồi thụp xuống trên mái nhà kêu thét.

Trong một lúc, những người khác đều bị việc trên mái nhà làm kinh động.

Mấy chục bóng người từ các ngõ ngách đều phóng ra, thủ hộ nghiêm ngặt bốn phía xung quanh gian nhà.

Hàn Tiểu Tranh lòng nóng như lửa đốt, nhấn hai tay lên mặt nóc nhà liền như một cánh chim hồng lượn ra, bay về phía mái nhà kia.

Người còn lại chỉ biết kêu thét, Hàn Tiểu Tranh khễ chỉ vào hắn, đã điểm trúng huyệt cam của hắn, chân của Hàn Tiểu Tranh lại dùng lực nhấn một cái, liền nghe

“sầm” một tiếng lớn, gạch ngói trên mái nhà đã bị bể nát thành một lỗ lớn.

Thân người Hàn Tiểu Tranh trên không, bắt lấy vài mảnh ngói vỡ đang cùng rơi xuống, hai tay vung ra.

Một phần bắn về phía người thủ vệ ngoài cửa, còn một phần bắn về phía các ngọn đèn đang cháy trong phòng.

Lửa đèn ứng tiếng tắt hết. Còn người ở bên ngoài vốn xoay lưng về phía gian phòng, bọn chúng không ngờ bị tập kích từ phía sau lưng mình. Trong lúc còn chưa kịp phòng bị thì đã có mấy người té xuống.

Bọn chúng lúc đó mới định thần lại, lập tức tề tề xông vào trong gian phòng.

Có người xung nhập từ cửa lớn vào, có kẻ phá cửa sổ xông vào.

Bên trong là một màn tắm tối.

Số xung nhập từ cửa lớn vừa bước vào trong liền cảm thấy có một người từ trên không phóng đến. Lập tức có một số binh khí nhất tề phóng ra.

Lại có tiếng kêu thét vang lên, người chết lại chính là đồng bọn của chúng, Hàn Tiểu Tranh đã dùng thủ pháp bắt lấy gã vừa rơi từ trên mái nhà xuống, bấm chặt vào huyệt đạo của hắn rồi đá hắn bay ra.

Cho nên hắn không thể cựa quậy gì ở trên không, chỉ còn giương mắt ra để đồng bọn đâm nát như cái tổ ong.

Cả đám người chém nát gã đồng bọn rồi mới biết mình giết nhầm do tiếng kêu thét thảm thiết của gã, nhất thời đều bàng hoàng.

Kiểm của Hàn Tiểu Tranh phi tốc vung ra dưới sự bàng hoàng của bọn chúng.

Trong bóng tối, không nhìn thấy kiếm ảnh, chỉ nghe được tiếng xé gió.

Có đến mấy cái đầu lâu to văng lên.

Máu tươi phun khắp tứ phía. Không khí nồng nặc mùi máu tanh như chộc thẳng vào mũi, nhưng lại nhanh chóng bị gió cuốn đi.

Hàn Tiểu Tranh tập kích thành công, lập tức quay người lộn ra. Trong lúc Hàn Tiểu Tranh rơi xuống từ mái nhà đã nhìn rõ trên không gian phòng không có người nào cả, nhưng phía Đông có một cánh cửa lớn đã nhanh chóng khép lại khi Hàn Tiểu Tranh đang rơi xuống, nên Hàn Tiểu Tranh cần phải hướng về qua bên đó xung sát.

“Bình” một tiếng, Hàn Tiểu Tranh đã tìm đến cánh cửa một cách chuẩn xác, đập một cước làm cho nó vỡ toang.

Hàn Tiểu Tranh đã nhìn thấy A Vân – đương nhiên, có lẽ cô ta là giả mạo.